

Smiling Faces and Grateful Hearts

By Elder Carlos A. Godoy
Of the Seventy

Chipuri zâmbitoare și inimi recunoscătoare

Vârstnicul Carlos A. Godoy
din Cei Șaptezeci

October 2025 general conference

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life's challenges and the demands of a growing Church.

A little over a year ago, I was released from my assignment in the Presidency of the Seventy, a change announced here at general conference. Because my name was read near those of General Authorities becoming emeritus, many assumed I was also finishing my time of service. After the conference, I received numerous messages of gratitude and good wishes for my next phase in life. Some even offered to buy my house in North Salt Lake. It was nice to see that I would be missed and also to know we will not have trouble selling our home when I am done. But I am not there yet.

My new assignment took Monica and me to beautiful Africa, where the Church is flourishing. It has been a blessing to serve among the faithful Saints in the Africa South Area and witness the Lord's love for them. It's inspiring to see generational families of all backgrounds, including many successful and well-educated Church members, dedicating their time and talents to serve others.

At the same time, given the region's demographics, many people of modest means are joining the Church and transforming their lives through the blessings of tithing faithfulness and the educational opportunities offered by the Church. Programs such as Succeed in School, EnglishConnect, BYU–Pathway Worldwide, and

Caracterul deosebit al sfinților noștri din Africa devine și mai evident pe măsură ce ei se confruntă cu încercările vieții și cu cerințele unei biserici în creștere.

Cu puțin peste un an în urmă, am fost eliberat din chemarea mea din Președinția celor Șaptezeci, schimbare anunțată aici, în cadrul conferinței generale. Pentru că numele meu a fost citit aproape de cele ale autorităților generale care au devenit autorități emerite, mulți au presupus că și eu îmi încheiam perioada de slujire. După conferință, am primit numeroase mesaje de recunoștință și urări de bine pentru următoarea mea etapă din viață. Unii chiar s-au oferit să cumpere casa mea din nordul orașului Salt Lake. A fost plăcut să văd că oamenilor le va fi dor de mine și, de asemenea, să știu că nu vom avea probleme să ne vindem casa când voi termina. Dar nu a venit încă timpul pentru aceasta.

Noua mea însărcinare ne-a dus pe mine și pe Monica în frumoasa Africă, unde Biserica înflorește. A fost o binecuvântare să slujesc printre sfinții credincioși din Zona Sud, Africa, și să fiu martor al dragostei Domnului pentru ei. Este înălțător să vezi familii întinse pe mai multe generații, din toate mediile, inclusiv mulți membri ai Bisericii de succes și cu multă educație, dedicându-și timpul și talentele pentru a-i sluji pe alții.

În același timp, având în vedere datele demografice ale regiunii, mulți oameni cu mijloace modeste se alătură Bisericii și își transformă viața prin binecuvântările zeciuiei, credincioșiei și ocaziilor educaționale oferite de Biserică. Programe precum Succeed in School (Să reușești la școală), EnglishConnect, BYU – Pathway

the Perpetual Education Fund bless many lives, especially those of the rising generation.

President James E. Faust once stated, “It has been said that this church does not necessarily attract great people but more often makes ordinary people great.”

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life’s challenges and the demands of a growing Church. They always approach it with a positive attitude. They embody well the well-known teaching from President Russell M. Nelson:

“The joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.

“When the focus of our lives is on God’s plan of salvation ... and Jesus Christ and His gospel, we can feel joy regardless of what is happening—or not happening—in our lives.”

They find joy despite their challenges. They have learned that our relationship with the Savior enables us to approach difficulties with smiling faces and grateful hearts.

Let me share some of my experiences with these faithful Saints who illustrate this principle, starting with Mozambique.

Mozambique

A few months ago, I presided over a stake conference for a one-year-old stake that already had 10 units. More than 2,000 people filled the small chapel and three tents that were set outside. The stake president is 31 years old, his wife is 26, and they have two small children. He leads this growing and challenging stake with no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

In an interview with the patriarch, I learned that his wife was seriously ill, and he struggled to provide for her care. After addressing the issue with the stake president, we gave her a priesthood blessing. I inquired of the patriarch how many patriarchal blessings he gives on average.

“Eight to ten,” he said.

I asked, “Per month?”

He replied, “Per week!” I counseled him that doing that many per weekend was not wise.

Worldwide și Fondul Permanent pentru Educație binecuvântează multe vieți, mai ales pe cele ale generației care se ridică.

Președintele James E. Faust a spus odată: „S-a spus că această Biserică nu atrage neapărat oameni deosebiți, ci, adesea, îi face deosebiți pe oamenii obișnuiți”.

Caracterul deosebit al sfinților noștri din Africa devine și mai evident pe măsură ce ei se confruntă cu încercările vieții și cu cerințele unei biserici în creștere. Ei abordează acestea întotdeauna cu o atitudine pozitivă. Ei întruchiează bine învățătura foarte cunoscută a președintelui Russell M. Nelson:

„Bucuria pe care o simțim nu are nimic de-a face cu împrejurările din viața noastră, ci are de-a face în totalitate cu obiectivul principal al vieții noastre.

Când obiectivul principal al vieții noastre este să trăim potrivit planului salvării... și să-L urmăm pe Isus Hristos și Evanghelia Sa, putem simți bucurie indiferent de ceea ce ni se întâmplă – sau nu ni se întâmplă – în viață”.

Ei găsesc bucurie în pofida încercărilor lor. Ei au învățat că relația noastră cu Salvatorul ne permite să abordăm dificultățile cu chipuri zâmbitoare și inimi recunoscătoare.

Permiteți-mi să împărtășesc câteva dintre experiențele mele cu acești sfinți credincioși, care ilustrează acest principiu, începând cu Mozambic.

Mozambic

Cu câteva luni în urmă, am prezidat la o conferință de țarăș a unui țarăș înființat de un an care avea deja 10 unități. Peste 2.000 de oameni au umplut capela mică și cele trei corturi care au fost așezate afară. Președintele de țarăș are 31 de ani, soția sa are 26 de ani și au doi copii mici. El conduce acest țarăș în creștere și plin de încercări fără să se plângă, având un chip zâmbitor și o inimă recunoscătoare.

Într-un interviu cu patriarhul, am aflat că soția sa era grav bolnavă și că el întâmpina greutăți în a-i asigura îngrijirea. După ce am discutat problema cu președintele de țarăș, i-am dat o binecuvântare a preoției. L-am întrebat pe patriarh câte binecuvântări patriarhale oferă în medie.

„Între opt și zece”, a spus el.

Am întrebat: „Pe lună?”

El mi-a răspuns: „Pe săptămână!”. L-am sfătuit că nu este înțelept să facă atât de multe la

“Elder Godoy,” he said, “they keep coming every week, including new members and many youths.” Again, no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

After the Saturday evening session of stake conference, on my way to the hotel, I noticed people buying food along the road late at night. I asked my driver why they were doing it when it was so dark rather than during the day. He responded that they were working during the day to have the money to do it later.

“Oh, they were working today to eat tomorrow,” I said.

But he corrected me: “No, they were working during the day to eat tonight.” I had hoped our members might be in a better situation, but he confirmed that many faced similar challenges in that part of the country. The next morning, during our Sunday session and newly aware of their circumstances, I was even more moved by their smiling faces and grateful hearts.

Zambia

On the way to a Sunday meeting, the stake president and I saw a couple walking along the road with a baby and two small children. We stopped to offer them a ride. They were surprised and delighted. When I asked how far they needed to walk to the chapel, the father replied that it could take 45 minutes to an hour, depending on the children’s pace. They faced this journey back and forth, every Sunday, with no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Malawi

One Sunday before a stake conference, I visited two branches using public schools as meetinghouses. I was shocked by the humble and modest conditions of the buildings, which lacked even some basic amenities. As I met a few members there, I was ready to apologize for the inadequate conditions of their meetinghouse, but they were happy to have a nearby place to gather, avoiding the usual long walk. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Zimbabwe

sfârșit de săptămână.

„Vârstnice Godoy”, a spus el, „ei continuă să vină în fiecare săptămână, inclusiv membri noi și mulți tineri”. Din nou, fără nemulțumiri – doar un chip zâmbitor și o inimă recunoscătoare.

După sesiunea de sâmbătă seara a conferinței de țară, în drum spre hotel, am observat oameni care cumpărau mâncare de-a lungul drumului, noaptea târziu. L-am întrebat pe șoferul meu de ce fac aceasta când este atât de întuneric și nu în timpul zilei. El a răspuns că ei munciau în timpul zilei pentru a avea bani să cumpere mai târziu.

„A, au lucrat astăzi pentru a mânca mâine”, am spus.

Dar el m-a corectat: „Nu, au lucrat în timpul zilei pentru a mânca în seara aceasta”. Am sperat ca membrii noștri să se afle într-o situație mai bună, dar el a confirmat că mulți se confruntau cu încercări similare în acea parte a țării. În dimineața următoare, în timpul sesiunii noastre de duminică, fiind acum conștient de circumstanțele lor, am fost și mai impresionat de chipurile lor zâmbitoare și de inimile lor recunoscătoare.

Zambia

În drum spre o adunare de duminică, președintele de țară și cu mine am văzut un cuplu mergând de-a lungul drumului cu un bebeluș și doi copilași. Ne-am oprit să îi luăm cu mașina. Ei au fost surprinși și încântați. Când i-am întrebat cât de departe trebuie să meargă până la capelă, tatăl mi-a răspuns că poate dura între 45 de minute și o oră, în funcție de ritmul copiilor. Ei făceau această călătorie dus și întors, în fiecare duminică, fără să se plângă – doar având chipuri zâmbitoare și inimi recunoscătoare.

Malawi

Într-o duminică, înainte de o conferință de țară, am vizitat două ramuri care foloseau școli publice drept case de întruniri. Am fost uimit de condițiile modeste și umile ale clădirilor, cărora le lipseau chiar și unele dotări de bază. Când m-am întâlnit cu câțiva membri acolo, eram pregătit să-mi cer scuze pentru condițiile necorespunzătoare din casa lor de întruniri, dar ei erau fericiți să aibă un loc în apropiere pentru a se aduna, evitând drumul lung pe care îl făceau de obicei. Din nou, nu au existat nemulțumiri – doar chipuri zâmbitoare și inimi recunoscătoare.

Zimbabwe

Following a Saturday of leadership training, the stake president took me to Sunday services held in a rented house. There were 240 people in attendance. Then the bishop introduced 10 new members baptized that week. The congregation was spread across two small rooms, with some members also sitting outside the building, watching the meeting through windows and doors. There were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Lesotho

I visited this beautiful small country, also known as “the mountain kingdom,” to see a Church district preparing to become a stake. Following a Saturday of meetings, I attended Sunday services in one of their branches in a rented house. The sacramental room was overflowing, with people standing outside the door to participate. I told the branch president that he needed a bigger house. To my surprise, he informed me that this was only half of his membership. The other half would attend a second sacrament meeting after the second hour. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

I returned to Lesotho later due to a fatal traffic accident involving several of our youth, already mentioned by Elder D. Todd Christofferson earlier. When I visited the families and leaders, I expected a somber atmosphere. Instead, I encountered strong and resilient Saints who were coping with the situation in an uplifting and inspiring way.

Mpho Aniciah Nku, 14, a surviving accident victim in this picture, illustrated it well in her own words: “Trust in Jesus and always look unto Him, because through Him you’ll find peace, and He will help you in the healing process.”

These are just a few examples where we see their positive attitude because they center their lives in the gospel of Jesus Christ. They know where to find help and hope.

The Savior’s Healing Power

După o adunare de instruire a conducătorilor într-o sâmbătă, președintele de țarăș m-a dus la adunările de duminică desfășurate într-o clădire închiriată. Au fost prezente 240 de persoane. Apoi, episcopul a prezentat 10 membri noi botezați în acea săptămână. Congregația era împărțită în două camere mici, unii dintre membri stând, de asemenea, în afara clădirii, urmărind adunarea de la ferestre sau uși. Din nou, nu au existat nemulțumiri – doar chipuri zâmbitoare și inimi recunoscătoare.

Lesotho

Am vizitat această frumoasă țară mică, cunoscută, de asemenea, sub numele de „Regatul munților”, pentru a vedea un district al Bisericii care se pregătește să devină țarăș. După o sâmbătă în care am avut adunări, am participat la adunările de duminică într-una dintre ramurile lor, într-o casă închiriată. Sala de împărtășanie era arhiplină, oameni stând în fața ușii pentru a participa. I-am spus președintelui de ramură că avea nevoie de o casă mai mare. Spre surprinderea mea, m-a informat că erau prezenți doar jumătate din membrii săi. Cealaltă jumătate avea să participe la o a doua adunare de împărtășanie după a doua oră. Din nou, nu au existat nemulțumiri – doar chipuri zâmbitoare și inimi recunoscătoare.

M-am întors în Lesotho mai târziu din cauza unui accident rutier fatal în care au fost implicați câțiva dintre tinerii noștri, menționat deja de vârstnicul D. Todd Christofferson mai devreme. Când am vizitat familiile și conducătorii, m-am așteptat la o atmosferă mohorâtă. În schimb, am întâlnit sfinți puternici și rezistenți care făceau față situației într-un mod înălțător și plin de inspirație.

Mpho Aniciah Nku, din această imagine, în vârstă de 14 ani, o victimă care a supraviețuit accidentului, a ilustrat bine aceasta cu propriile cuvinte: „Încredeți-vă în Isus și priviți întotdeauna la El, pentru că prin El veți găsi pace și El vă va ajuta în procesul de vindecare”.

Acestea sunt doar câteva exemple în care vedem atitudinea lor pozitivă, deoarece ei își concentrează viața asupra Evangheliei lui Isus Hristos. Ei știu unde să găsească ajutor și speranță.

Puterea tămăduitoare a Salvatorului

Why can the Savior succor them and us in any circumstances of our lives? The answer can be found in the scriptures:

“And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind. ...

“... And he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, ... that he may know ... how to succor his people according to their infirmities.”

As Elder David A. Bednar taught, there is no physical pain, anguish, or weakness we can experience that the Savior does not know. “You and I in a moment of weakness may cry out, ‘No one understands [what I am going through]. ...’ No human being, perhaps, knows. But the Son of God perfectly knows and understands.” And why? Because “He felt and bore our burdens before we ever did.”

I conclude with my testimony of Christ’s words found in Matthew 11:

“Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.

“Take my yoke upon you, and learn of me; for I am meek and lowly in heart: and ye shall find rest unto your souls.

“For my yoke is easy, and my burden is light.”

Just like those Saints in Africa, I know this promise is true. It is true there, and it’s true everywhere. Of this I testify in the name of Jesus Christ, amen.

De ce îi poate ajuta Salvatorul pe ei și ne poate ajuta pe noi în orice circumstanțe ale vieții noastre? Răspunsul poate fi găsit în scripturi:

„Și El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile...”

Și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă... ca El să știe... cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor”.

Vârstnicul David A. Bednar ne-a învățat că nu există durere fizică, suferință sau slăbiciune pe care să o simțim și pe care Salvatorul să nu o cunoască. „Dumneavoastră și cu mine, într-un moment de slăbiciune, am putea spune: «Nimeni nu înțelege [prin ce trec]». Probabil că nicio ființă umană nu știe. Dar Fiul lui Dumnezeu știe și înțelege într-un mod perfect”. De ce? Pentru că „El a simțit și a purtat poverile noastre înainte ca noi să fi făcut-o”.

Închei cu mărturia mea despre cuvintele lui Hristos, care se găsesc în Matei 11:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina mea este ușoară”.

La fel ca acei sfinți din Africa, eu știu că această promisiune este adevărată. Este adevărată acolo și este adevărată peste tot. Despre aceasta, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin.